

gevallen niet dienen: het is te plomp, en *je* verdraagt geen vol accent. (Dat alleen is al een afdoende reden, waarom wij het stel: subj. *gij*, *ge*, obj. *U* onmogelijk aan Kollewijn ten offer kunnen brengen). — Dat het bezittelijke voornaamwoord *hun* niet meer een *hen* naast zich had, dwong niet tot de keuze van het persoonlijke *hun*; *zijn* wijkt veel meer af van *hij/hem*. En dat men *dun* en *gun* wel met klem zeggen kan — het passepartout-argument — en ook het bezitt. *hun* zoo wel eens gebruikt, weerlegt het bovenstaande nog niet; zoomin als omgekeerd het onbetwistbaar in zwang zijn van *hèn* als derde naamval met nadruk het geheel bewijzen kan: want dit zou hypercorrect kunnen zijn. Historisch-etymologisch is *hen* oorspronkelijker. Hoe er *hun* naast kwam te staan, wordt verschillend verklaard. De vergelijking met *bun* (Friesch-Hollandsch hier en daar voor *ben*: mand) doet weinig af, omdat dit zoo beperkt voorkomt, en zelf etymologisch niet duidelijk is. Voorzichtig verbindt daarom Schönfeld a.w.³ 90 deze twijfelachtige verklaring met een andere: *hen* werd *hun* bij zwakken klemtoon. Ik geef aan die laatste verklaring, zonder meer, de voorkeur.

⁶³ Vgl. Kollewijn in *T. en Lett.* 5, 19; of *Opstellen*² 120 over dat uitgelachen worden.

⁶⁴ Zie aant. 33.

⁶⁵ blz. 54. In de voorrede zegt „Dr. H.”, dat hij in deze spraak-kunst „aan de beschaafde spreektaal vooral niet minder aandacht geschonken heeft dan aan de schrijftaal”, maar hij heeft ze toch niet zoo kunnen schrijven, als hij wel graag had gewild. „Er dient nog te veel rekening gehouden met talrijke vormen, die de beschaafde spreektaal niet kent”. Wij kunnen niet vinden, dat hij *te veel* rekening ermee gehouden heeft; wel merken wij op, hoe hij bij elke vermelding van zoo’n gevaarlijken vorm een groot waarschuwingsbord plaatst: S c h r i j f t a a l.

⁶⁶ H. Roorda, *Spreektaal en Schrijftaal* (1858) 190 vlgg.; J. van Vloten, *Spraakwording*, enz. (1859) 191 vlg.

Cosijn handhaaft *gij* tegenover de op hem rekenende nieuwlichters, inzonderheid ook voor den brievenstijl. *Gids* 1895 III 86.

⁶⁷ In *Opstellen*² 120 vlgg. (of *T. en Lett.* 5, 19) poogt hij alleen het belachelijk te maken, door laffe voorbeelden; voor meer verwijzend naar een kluchtspel van Brandt van Doorne [dat is Kollewijn. Vgl. aantt. blz. 9 onderaan].

Van den Bosch, *Pleidooi* 50: nog gebruikt in „sommig soort gesproken taal en in artisten-idioom”.